

PRIČA O MORU

Poznajem neke koji neprestano brode svojim maštanjima po moru. Razapnu jedra u svojim očima, poljube svoju nesreću, mahnu neshvaćenim ljubavima i pođu u iskrišta. Oni koji ostanu na obali, čude se i mašu putniku, dive se njegovoj hrabrosti i plaču na rastanku. Dugo dovikuju za njim da se vrati, da je more opasno i da neće jahaće po svom nedogledu. Ali mornar kojega već hvata radosana vrtoglavica i opijaju ga morski vjetrovi i struje, ne čuje i ne vidi obalu. Njegovo oko hvata galebove i beskrajnu plavet i već sriče prva slova ljubavi. Prolaze dani, šibaju oluje, dišu sve rane koje su obale mornaru na sjećanje dale, gori sunce. Iskušava more i grli u beskrajnu nebo, i tu negdje – i negdje: pluta čovjek. Sam u vječnoj suprotnosti. U odnosu prema ljudima velik, u odnosu prema moru sićušan, poput kapi što more šalje da bi ga peckale i bole. I tu u plavetnilu svijeta gdje nastaje riječ more i mornar, u ljubavi, zagrljaju, pronose život.

Mnogi od mornara nikada se i ne vrate na obalu, nego se poklanjaju vječnosti i bajkama.

Dok spavam, ponekad sanjam da i sam plovim morem; usamljen i sretan.